

Jukola 2025

Årets Jukola avgjordes i ett stenbrott i utkanten av Mikkeli. Det bjöds på brötig terräng, strålande sol, fina prestationer, spännande spurtstrider och tyvärr även lite skadedramatik. Men framförallt mycket trevligt LOK-umgänge!

Med anledning av att Jukola i år avgjordes ganska långt in i de tusen sjöarnas land inleddes årets Jukolaäventyr med avresa redan på torsdagseftermiddagen. Lyckligtvis var det ingen som missade denna anomali och tog fel på veckodagarna. När bussen sedermera rullade ut ur Linköping, tilltog dock snart en febril aktivitet ungefär i mitten av bussen. Detta i form av intensivt överläggande mellan reseledare Christian Enberg, Henrik Eklund och någon i Henriks telefon. Det framkom snart att Oskar Svahn missat bussen, men det var som sagt inte för att han tagit fel på veckodagen; nej, han hade nämligen tagit fel vecka och planerade istället att fira midsommar i de finländska skogarna. Men efter att ha tagit sig hem från jobbet och packat väskan för en långhelg i Finland på rekordtid och med imponerande precision (nåväl, vissa förnödenheter kanske fick kompletteras på Suunnistajan Kauppa), slängde han sig i bilen på jakt efter en StångåBuss på E4an. Strax innan bussen nådde trafikplats Sillekrog mellan Nyköping och Södertälje kunde man skymta en liten grå Renault bakom bussen. Efter att Oskar till slut ha tagit sig ombord på bussen konstaterades ytterligare ett litet problem, nämligen att han fortfarande förväntades dyka upp på jobbet under fredagen och hade några möten inbokade. Men ett meddelande till chefen senare var även det ett löst problem och manegen låg slutligen krattad för en härlig helg i Finland för samtliga LOKs löpare. Båtresan flöt sedan på utan några komplikationer, många tog sig en sväng förbi taxfreen för inhandling av godis, chips och diverse andra återhämtningsmål.

Fredagen spenderade inledningsvis till stor del i bussen, enbart med stopp för inköp av frukost och inmundigande av lunch. Just lunchen blev

Den grå Renaulten har hunnit ikapp bussen!

dock något av en upplevelse. En vägkrog hade spanats in, den hade en ordentlig meny på nätet och verkade tillhöra någon slags kedja. Vid ankomst möttes vi dock av som i bästa fall skulle kunna beskrivas som en halvsunkig mack med ett gatukök inklämt bakom kassadisen och en dörr som knarrade som en skottlossning. Att den helt saknade omdömen på Google Maps gjorde oss inte mer trygga. Bakom disken stod två finska pojkar som antagligen var yngre än mig. Huruvida dessa två skulle mäta med att mätta ungefär 30 hungriga Linköpingsmagar kändes osäkert, men i brist på alternativ så fick det bli en chansning. Vissa gick för dagen rätt, som stod uppdukad i ett hörn. Jag beställde mig en pekonihampurilainen och slog mig ned vid ett bord i spänd förväntan. På imponerande kort tid serverades samtliga LOKare som beställt à la carte av de finska ynglingarna. Och maten, ja, den överträffade alla förväntningar: välfriterade pommes, burgare med en respektabel kötthalt och riktigt fräscha grönsaker. Både Max och McDonalds skulle kunna lära sig ett och annat från denna halvsunkiga finska vägkrog. Jag fick också mig en lektion i att inte döma en bok efter

omslaget. Och vägkrogen – den fick sitt första betyg på Google Maps: en solklar femma!

Lunchpaus på en halvsunkig finsk vägkrog.

Efter denna upplevelse styrde bussen vidare mot Mikkeli. Där väntade först ett model event i utkanten av stan, en chans att bekanta sig med terrängen och kartritningen. För mig personligen fanns ytterligare ett syfte med träningen, nämligen att avgöra huruvida jag ens skulle kunna komma till start under helgen. Detta då jag har haft bekymmer med en fotled som blivit föremål för några kraftiga uppåtslukningar det senaste året, senast vid Pekingduon bara några veckor tidigare. Det var så pass att model eventet var mitt första pass i skog sedan den senaste stukningen, och mina förväntningar var därmed lågt ställda. Men till min stora glädje kändes foten bättre än förväntat och jag gav klartecken till UK att jag kunde tänka mig att i sakta mak lunka runt en kort sträcka i andralaget. I övrigt konstaterades att terrängen var relativt kuperad och bitvis rejält brötig, men däremellan bjöds det även på ordentligt fina höjder med god sikt och löpbarhet.

Efter träningen bjöds det på bad i ett närliggande och, enligt mig, lite för kallt gammalt dagbrott. Efter att alla mer eller mindre frivilligt tagit sig ett dopp begav vi oss in till centrala Mikkeli för kvällsmat. Jag, och flera med mig, hittade en nepalesiskt (tänk Mount Everest, inte Vesuvius) restaurang.

”Skönt” bad efter genomfört model event.

Menyn innehöll många rätter bekanta från det indiska köket, och naanbröd visade sig till och med ingå till rätterna. Vi åt oss mätta och belåtna, och jag konstaterade att årets Jukolaresa hitintills varit en otrolig kulinarisk upplevelse.

Middagsstopp i centrala Mikkeli.

Därefter var det slutligen dags att åka ut till Jukolaområdet och checka in på tältplats L41-43. Innan det var dags att krypa in i tälten och ner i sovsäckarna tog vi en tur bort till arenan. Årets arena var belägen i ett stenbrott tillhörande ett betongföretag. Passande nog

välkomnades vi vid entrén av ett betongmonument i mycket respektabel storlek som tillägnats Jukola. På arenan kändes det ovanligt tomt och stilla för att vara just en Jukolaarena, så vi tog chansen att ostört utforska orienteringsbutikerna som låg belägna inne i betongföretagets lokaler.

Många passade på att fynda skor till förmånliga priser, jag nöjde mig med ett par färgglada strumpor. När alla fått sitt shoppingsug stillat rörde vi oss tillbaka till tälten för att få en natts sömn inför den stora helg som låg framför oss.

Efter en oväntat kylig natt inleddes lördagen med frukost i solskenet, följt av lagfotografering. Medan Venlalöparna sedan så smått började göra sig i ordning för sina provningar spenderade jag tiden i skuggan, görandes så lite som möjligt. En stund innan Venlakavlens skulle dra igång rörde vi oss bortåt mot arenan för att hinna få i oss lite lunch innan vi påbörjade projektet att hitta en bra plats att se starten från.

Hela LOK-gänget! Foto: Per Gustås

Efter att militären, drygt 10 sekunder för sent, släppt iväg fältet var tävlingarna äntligen igång. Bland annat ska Anna Enberg, som sprang första sträckan i lag 3 med startnummer 1248, enligt uppgift ha setts armbågandes/crawlandes ta sig fram i trängseln bland de finska motionärerna. Vädret vid det här laget var stekande sol och påtaglig värme. Arenans instängda läge gjorde att inga uppfriskande vindar kunde tränga in heller. Men även ute i

skogen verkade det bjudas på tuffa förhållanden, rapporter från löpare skvallrade om en hel del bröt och kupering, samt även en del orienteringstekniska utmaningar, framförallt i inledningen av banorna. Samtliga LOK-lag tog sig runt godkända på samtliga sträckor och med många fina prestationer. Förstalaget tog sig imål på en 69:e plats efter en spännande spurtstrid där Emma Bengtsson parkerade Kolmården på upploppet. Samtliga lag lyckades med råge slå sina nummerlappar, vilket i första- och andralagets fall också var fjolårets slutplaceringar. Andra- och tredjelagets slutgiltiga placeringar blev 217:e respektive 407:e plats.

Emma spurtar ner Kolmården, som inte var tillräckligt snabba för att hinna in i bild. Foto: Per Gustås

Innan jag begav mig tillbaka till tältplatserna för att få lite vila inför nattens provningar hann jag stoppa i mig lite middag. För att fortsätta på temat kulinarisk upplevelser vill jag slå ett slag för den rökta laxen i fiskvagnen—en av de foodtrucks som återkommande brukar rada upp sig på Jukolaarenan—den både smakar gott och känns bra att springa på, testa den om du får chansen!

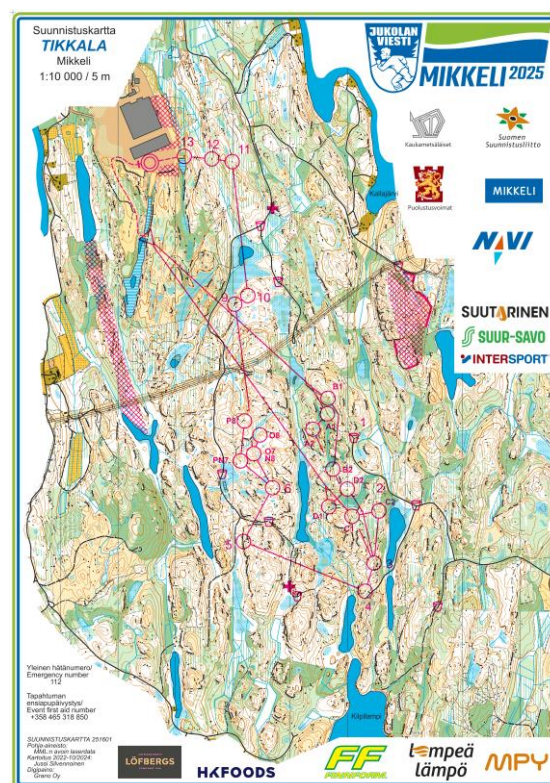
Efter detta gick undertecknad återigen och lade sig för att sova, då alarmeret var ställt att ringa redan 01.30. Strax innan larmeret skulle ringa vaknade jag, efter fyra timmars förvånansvärt god sömn, till de mycket tråkiga nyheterna att Emanuel hade skadat foten på första sträckan och tvingats bryta loppet. Så småningom kom lugnande rapporter om att alla ben i foten var intakta och att han även fått gott sällskap av Kolmårdens försteman som råkat ut för liknande missöde på samma hygge som Emanuel. Även om man nästan kan känna

hur luften går ur hela klubben när något sånt här inträffar, framförallt så tidigt i kavlen, så var vi framförallt glada och lättade att inget allvarligare hade hänt. Nu får vi bara hoppas att hälen hinner läka till Tjoget! Som tur var fick också förstalaget fortsätta springa, så alla fick fortfarande chansen att njuta av de brötiga finska skogarna.

För egen del så blev jag utväxlad på den fjärde sträckan strax innan 06 på söndagsmorgonen. Sträckan innan mig sprangs av Emma Beskow, som bara ett halvt dygn efter att ha sprungit förstasträckan i Venlakavlen nu alltså gav sig ut en andra gång, på en 13,1 kilometer lång bana. Även Kajsa Hammarström och Emma Bengtsson stod för motsvarande prestationer och såg till att vi kunde få ihop ett fulltaligt andralag också, mäktat imponerande och värt att hylla, tycker jag!

Jag inledde med att plocka några placeringar till startpunkten, helt enligt plan. Så länge underlaget var slätt kunde jag springa på som vanligt, men så fort det blev lite knöligare visste jag att jag skulle behöva bromsa in för fotledens skull, så det gällde ju att passa på! Jag inledde mitt lopp med en 8 minuters bom till första kontrollen. Antagligen en kombination av slarv och för mycket fokus på var jag satte fötterna. Om jag bara hade insett att gafflingen jag hamnat på egentligen var min andra kontroll som låg bara hundra meter från den första hade jag kunnat spara många minuter, men så klartänkt var tydligen inte jag klockan 06 på morgonen. Men med bomkvoten mer än väl uppfylld lyckades jag skärpa mig och genomföra ett hyfsat stabilt lopp därifrån. När det gavs möjlighet tog jag gärna runt-vägval för att vara snäll mot fotleden och samtidigt få chansen att sträcka ut steget lite. Väl på upploppet fick jag chansen att spurta ner en Roxare–vilket man ju såklart aldrig tackar nej till–för att sedan växla ut en av de två Roxare som vi också lånat in i andralaget för att bli fulltaliga.

Sistasträckslöparna i både andra- och tredje-/gubblaget fick gå i omstarten. Detta innebar att de skulle behöva slå Johan Allards tid, som sprang sista i förstalaget, för att hinna med

Karta innehållande undertecknads sträcka samt ett och annat grönområde.

bussen till färjan. Lyckligtvis hade de koll på sina klockor och prioriterade att hinna med bussen över att kräma ur de sista kilometrarna brötskog som denna helg hade att erbjuda. Det innebar ju dock tyvärr att LOK inte lyckades få runt något godkänt lag i Jukolakavlen i år. Men så kan det va, vi får vara glada att vi fick med alla hem (och dit), utan några allvarligare skador. Nu återstår bara att se vilka som får äran att crawla fram bland finska motionärer i Jukolastarten nästa år!

Stort tack till alla som var med och gjorde årets Jukola till en supertrevlig helg! Ett särskilt tack till Christian som både planerade hela resan och tog ut lagen, tack till Mats och Karin som alltid såg till att vi och bussen kom dit vi skulle, och ett stort tack till Pelle och Anna för eminent coachande genom båda stafetterna. För en som kommer från en lite mindre klubb där vi ibland fick vara glada bara vi kunde få med oss 7 löpare till Finland känns det väldigt lyxigt att ha coacher som sitter uppe hela natten och ger stöttning samt håller koll på både mellantider och överdrag!

Emil Grehn